

Uus Kord

#188

11 / 2022 (133)

Minu kogemused Natsionaalsotsialistlik põran- daalune tegevus Saksamaal 1970. aastatel

Gerhard Lauck

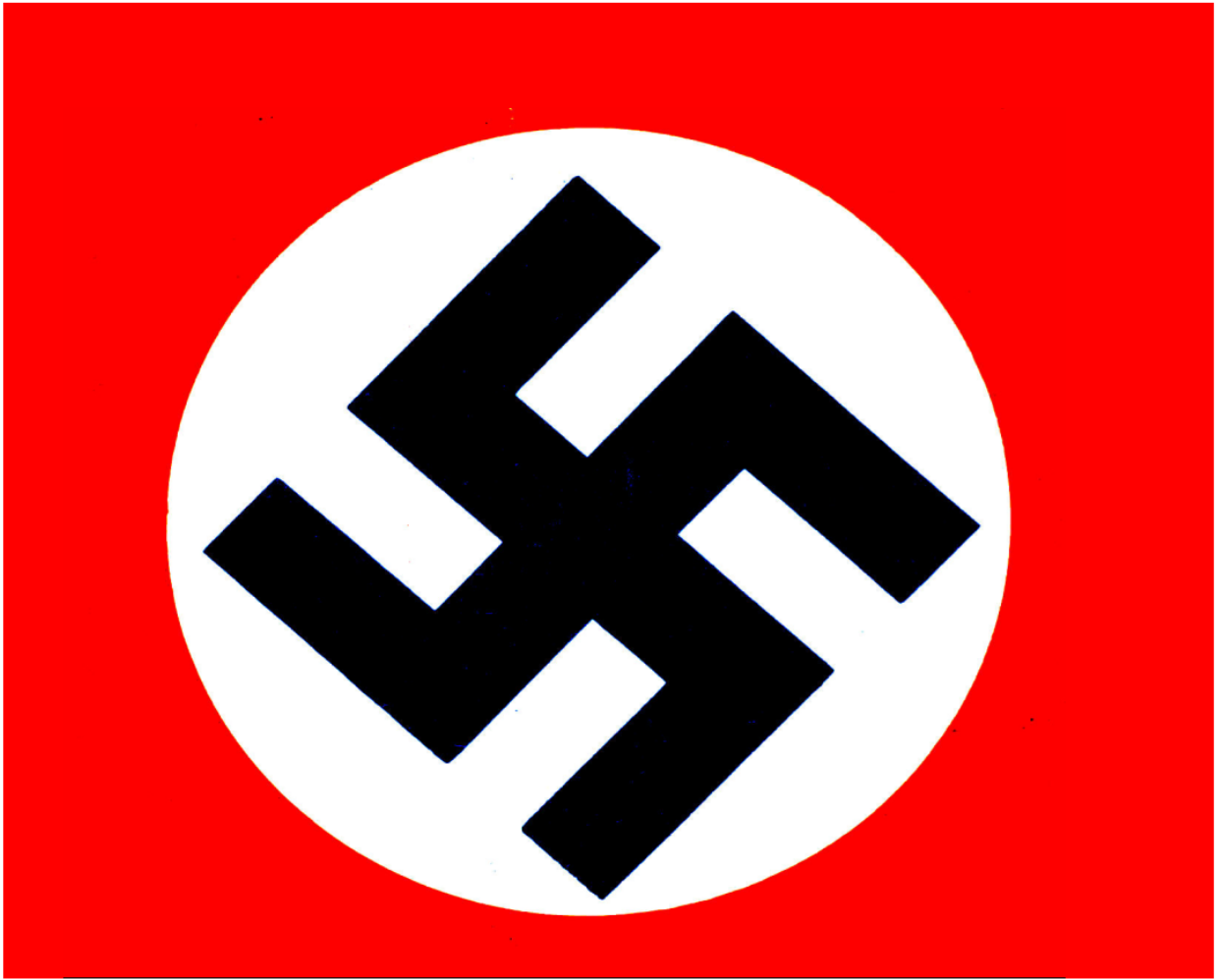
I osa: Ettevalmistused eesliini külastuseks

Esiteks, ärge öelge kellelegi, et reis on plaanis.

Teiseks, jätke meelde kõik nimed ja aadressid. Nende üleskirjutamine on liiga ohtlik. Nimekiri võib sattuda vaenlase kätte. (Telefoninumbrid on ebavajalikud. Telefonid võidakse pealt kuulata.)

Kolmandaks, paki kergelt. Üks kohver riiete jaoks. Üks kohver ülejäänud asjadele. Pagas võib reisi ajal kaduma minna. (Minuga on seda tegelikult juhtunud rohkem kui üks kord.) Või siis tahtlikult maha jätta, et kiiremini põgeneda! (See oleks minuga peaaegu juhtunud rohkem kui üks kord.)

ülikonnamantel lisataskuid. Jagage sularaha mitmesse taskusse. Sviitmantel ja püksid. Ja rahavöö.

Ausländer

RAUS !

**NSDAP/AO : Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info**

II osa: Esimene kontakt

Lennake mõnda teise Euroopa riiki. Kiiresti üle piiri Saksamaale. Külastage ette teatamata kontaktisikuid. Koputage lihtsalt õhtul või nädalavahetusel uksele. (On suur tõenäosus, et nad on kodus.)

Uks avaneb. Minu ees seisva isiku näol on üllatunud ilme.

"Gerhard, ma ei teadnudki, et sa oled Saksamaal!"

"Jah, see ongi mõte."

Seltsimehe naine valmistab toitu.

Meist saavad head sõbrad. See hõlmab ka tema perekonda. Ja tema lemmikloomad.

Töötame välja lihtsa koodi. Ainult meile kahele. Keegi teine. Ja seega piirdume vaid mõne võtmekontseptsiooniga. Nagu koodinimed ja võimalikud kohtumispaigad. Sest ma pean meeles pidama *palju erinevaid koode*. (Privaatsed naljad on selleks väga kasulikud.)

Me räägime kuni järgmise päeva varahommikuni. Saame ainult paar tundi magada. Siis läheb seltsimees tööle. Ja mina lähen järgmisele koosolekule.

Esimesed päevad on eriti intensiivsed. Ma tahan teha nii palju kui võimalik. Enne kui poliitiline politsei saab aru, et ma olen riigis.

Mööduvad nädalad või isegi kuud. Siis ma lahkun Saksamaalt.

Välja arvatud juhul, kui ma saan kutse, millest ma lihtsalt ei saa keelduda. Ja registreerun luksushotelli. Riigi külalisena.

III osa: Esimene külaskäik isamaale

September 1972.

Olen New Yorgi lennujaamas. Äkki tuleb uudisteade: Iisraeli olümpiakoondis on tapetud! (Loomulikult on mul palestiinlastest kahju.)

Järgmisel päeval jõuan esimest korda Euroopasse. Rongijaamas kuulen, kuidas

keegi hüüab mu nime. Pöördun ümber ja näen atraktiivset noort tudengit, keda olin tundnud kolledžis. (Mitte piibellikus mõttes.)

Esimene seltsimees, kellega ma oma esimesel reisil Saksamaal kohtun, on vana SA mees. Ta oli põgenenud kommunistide tsoonist, kui ta kuulis, et kommunistid tulevad teda *kolmandat korda* arreteerima.

Esimesel õhtul teeme jalutuskäigu mööda maapiirkonda. Ma kummardun. Korjan peotäie esivanemate kodumaa mulda. Ja suudlen seda.

Tõsi, see ei maitse hästi. Pole tähtis. See on sümboolne žest. Südamlik.

Tagasiteel oma majja näitab ta ühe kuru poole. Me peame seda piirkonda vältima. Metssea!

Tema iidne talumaja on tagasihoidlik. Välismaja. Köögipliit on ainus kütteallikas.

Kui me istume oma esimese söögikorra juurde, näitab ta uhkelt taldrikutel ja hõbedatel olevatele haakristidele. Kolmanda Reichi originaalid!

Hiljem annab ta mulle originaalse, käsitsi õmmeldud SA käevõru. Sellest saab üks minu kõige kallimaid asju. Koos meie pere piibliga. Ja originaal saksa MEIN KAMPF, mille mulle andis üks ameerika seltsimees. (Ta oli selle ostnud New Yorgi kasutatud raamatupoest 10,00 dollari eest).

Järgmise paari nädala jooksul külastan üle Saksamaa laiali olevaid seltsimehi.

Kui me saame teada, et üks seltsimees on arreteeritud, teen veel ühe ulatusliku reisi, et teavitada seltsimehi. (Me ei usalda telefone.) Selle reisi ajal olen ma mures, et mind võidakse arreteerida. Aga seda ei juhtu. Lõpetan selle ülesande ja naasen turvaliselt USAsse.

IV osa: Minu enda kogemused

Koputan korteri uksele. Selle avab tumedajuukseline mees. Ta naeratab. Paneb oma käed mu õlgadele. Ja suudleb mu tšekki.

Ma hüüan: "Hea, et ma tean, et sa oled prantslane. Muidu ma lööksin sulle näkku!"

Me mõlemad naerame.

Siis kohtun ma tema naisega. Ja kassiga. (Kass varastab hiljem minu kohvrist paar sokke. See tagastatakse minu järgmise visiidi ajal.)

See Prantsuse Waffen-SS diviisi Charlemagne veteran oli võidelnud Berliini lahingus. Tal on palju huvitavaid lugusid!

Pärast sõda liitus ta Prantsuse võõrleegioniga. Võitles Alžeerias. Ühines OAS-i mässuga. Põgenes Saksamaale.

Telefon heliseb. Ta vastab. Lühike vestlus.

Ta selgitab: "See oli seltsimees. Politsei on tulemas. Meil on aega seda klaasi veini ära juua. Aga siis peame lahkuma."

Me teeme seda. Siis kõnnime lähedalasuvasse kõrtsi. See kuulub teisele seltsimehele. Veedame seal paar tundi. Meie vestlus šokeerib teist külalist. Aga keegi ei kutsu politseid.

Teinekord ulatab ta mulle väikese tüki. Sellel on mõned ebatavalised sümbolid. Ta ütleb mulle, et ma peaksin selle alles hoidma. Aga ei selgita selle tähendust. Ja ma ei küsi.

Suur au! Mind on kutsutud legendaarse Stuka-äsa kolonel Hans-Ulrich Rudelikoju. (Pool sajandit hiljem mäletan aadressi ikka veel.)

Rudel lendas üle 2000 lahingulennu. Hävitas 500-600 tanki. Uputas ühe lahingulaeva ja ühe ristleja. Oli Teise maailmasõja enim autasustatud Saksa sõdur. (Hitler lasi ainult tema jaoks välja anda spetsiaalse medali).

Rudel jäi lojaalseks natsionaalsotsialistiks ka pärast sõda.

Kui ma sisenen tema koju, näen tema medaleid vitriinis seinal.

Tema väike poeg tahab seljataga sõita. Ma annan talle seda hea meelega.

See Tarzani fänn röövib mu pliiatsi ja peidab selle hamstrikuuri. Aga tema ema leiab selle ja annab selle mulle tagasi.

Kui me Rudeliga mööda mägiteed kõnnime, küsib ta, kas ma kardan kõrgust. See küsimus paneb mind segadusse. Siis vaatan kõrvale. Ja näen kohe põõsaste taga järsku kaljut!

Ta ütleb, et mõnikord soovib ta, et tal oleksid kallutatud silmad. Sest jaapanlased austavad oma sõdureid rohkem.

Rudel ja mina oleme nõus, et Hitler oli liiga humaanne. Ta kommenteerib: "Muidu oleksime sõja võitnud."

Tagasi tema kodus joome teed koos tema naise ja ämmaga. Kõik lojaalsed natsionaalsotsialistid!

Otto Riehs ulatab mulle ajakirja DER LANDSER. Selles numbris kirjeldatakse, kuidas temast sai üks vähestest sõduritest, kellele anti Rütliiristi Rauaristi.

Üksinda. Haavatud. Kahjustatud tankitõrjekahuri juhtimine. Ta hävitas kümme vene tanki.

Nüüd on ta taksojuht. Tal on lemmikloomana boa constrictor. Ja tegutseb aktiivselt natsionaalsotsialistlikus liikumises.

Pean lühikese kõne kohtumisel, kus osalevad mitme Euroopa riigi rahvuslased.

Juhuslikult kohtan pärast seda suures õllesaalis teisi osalejaid. Üks neist on sõjajärgses Saksa Luftwaffes. (Järgnevate aastate jooksul saadab ta meile anetuse iga kord, kui tema üksus USAs treenib).

Mitmed meist, sealhulgas mõned hispaanlased, kõnnivad Feldherrnhalle'i. Seisame täpselt seal, kus kunagi seisis 9. novembri 1923. aasta märtrite mälestustahvel. Tõstame käed Hitleri tervituseks. Ja laulame Horst Wesseli laulu.

Möödasõitvad inimesed naeratavad.

Kolm seltsimeest tahavad laulda laulu. Kuid igäüks teab erinevat teksti. Vana tormimees teab natsionaalsotsialistlikku teksti. Kommunistlikust tsoonist põgenenud seltsimees teab Volksarmee teksti. Mina tean Bundeswehri teksti. (Olin meelde jätnud teksti plaadijope tagaküljel.)

Istume seltsimees ja mina tema köögilaua ümber. Heliseb uksekell. Ta läheb ukse juurde ja naaseb koos sõbraga. Me istume kolmekesi laua ümber. Mu seltsimees tutvustab meid.

"Gerhard, see on minu sõber X. Ta on politseiülem."

"X, see on Gerhard Lauck. Ta on NSDAP/AO juht."

Ma olen üllatunud ja šokeeritud. "X" on sama üllatunud.

"X" hüppab üles.

Ja raputab mulle kätt!

Lõbu haakristi all

Natsionaalsotsialistlikul aktivismil on ka kergemaid hetki! Siin on väljavõte Gerhard Laucki brošüürist "Lõbusad šastika all".

Olin St. Louis'is kohalikke seltsimehi külastamas. Tänaval jalutades osutas mu kaaslane ajalehekioskile, mida juhatas "vana kommunistlik juut".

Muidugi nägin ma lähemale tulles kommunistliku partei ajalehte, mis olid avalikult välja pandud. Küsisin temalt: "Kas te olete kommunist?" Ta vastas: "Ma olen antifaašist."

"Noh, ma näen, et te müüte *kommunistlikku* ajalehte. Kas te müüte ka *natsionaalsotsialistide* ajalehte?" (Loomulikult ei müünud.)

Vaatasin talle silma, naeratasin ja ütlesin: "Kohtumiseni ahjude juures!"

Kui mu sõber ja mina pöördusime ümber ja läksime naerdes minema, oli tema "antifaašistlikke" karjumisi veel tükk aega kuulda.

* * * * *

Uksele koputati. Kui ma selle avasin, leidsin sealt kaks trikoodides meest. Nad tutvustasid end FBI agentidena ja näitasid oma ametimärke. Noh, ma olin juba mõnda aega oodanud FBI külastust... aga mitte sel konkreetsel hommikul.

Kui nad hakkasid mind küsitlema ühe seltsimehe kohta, väitsin lihtsalt: "I kann kein Englisch." ("Ma ei räägi inglise keelt.")

Kuid see ei toiminud. Üks vastas: "Das macht nichts aus. Ich kann Deutsch." ("See ei ole oluline. Ma oskan saksa keelt.")

Järgnevas vestluses jätsin omamoodi mulje, et minu nimi on "Otto Schmierkäse" ja ma arvasin, et kõnealune mees töötab "Franz Eher Verlagis" [*Mein Kampf* saksa kirjastus]. Loomulikult ei teadnud ma selle mehe aadressi, keda nad otsisid.

Niipea kui nad lahkusid, panin mantli selga ja läksin lähima taksofoni poole. Nad juhtusid ümber kvartali sõitma ja nägid mind minemas. Keegi ei lehvitanud.

Nüüd tuleb kõige hullem osa. Kaks ilusat noort tüdrukut, kes kõndisid mööda sama kõnniteed, naeratasid mulle. Mu pulss kiirenes mõttelt nende tutvuse tegemisest. Kahjuks tundsin, et mul on kohustus jõuda võimalikult kiiresti selle (mitme kvartali kaugusel asuva) taksofoni juurde. Nii et tüdrukud pääsesid minema. Kurat!

Kui ma tagasi tulin, naabripoiss naeratas, tõstis käe tervituseks ja tervitas mind valju *Heil Hitleriga!*

Jummel, kuidas *ta sellest* teada sai?

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUSBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

Seitlang haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung wieder alle ja genau in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Überleben von Staatssystem, Völkervertrag, Völkervertrag und Völkervertrag haben nicht amgedauert, den Kurs der gesamten Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten sind von heute ab wieder die Führer der Bewegung, die die Erhebung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist eine einzige geworden, aber die Größe des biologischen Völkervertrags ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die vorerwähnte Gegenart ist oben definiert, die Völkerverträge - gegen alle weißen Völker (V) zu befehlen. Sie sind nicht nur die Erhebung, Überwindung und Überwindung.

Ob "ja" oder "nein", ob im Weltkrieg oder im Stromkrieg, ob im Propagandakrieg, heute sind wir auf einem Schlachtfeld anderer Art. Jeder Nationalsozialist ist ein Kämpfer!

Hail Hitler!
Gerhard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1007 03.07.2022 (133)

Miks ma olen "nats"

Küesoleva artikli autor värvati NSDAP/AO-see 2014. aasta alguses ja temast sai kohe äärmiselt väärtuslik kolleeg. See natsionaalsotsialistlik seltsimees mängis võtmerolli meie videoprojekti 2014. aasta kevadel, mis omakorda võimaldas NS-NEWS-BULLETTINI taimeemist järgmist kevadet.

Keeegi ei ole rohkem allatunud kui mina, et olen hilisema elu jooksul pöördunud ideoloogiasse, mida on nii halvustatud, et seda peetakse rahva seas kõige kurjema võimaliku mõttekuriteona ja kõige kurjema inimese, kes karugi mis pool kõlinalad on, rahvusotsialismi ja Adolf Hitleri mõttekäigaks.

Ma olen kogu oma elu olnud tõe pühendatud kummardaja, kuu iganes ja milles vormis see ka ei oleks. See on mind elus viinud mõnele huvitavale teele. Mõnikord on need teed halvustatud perekonnad, kes ei olnud oma tegemistes nii ausad, ja kindlasti on see muutnud üha raskemaks töötamine maailmas, mis on üha enam korrupteerunud ja hingeteta. Lõpuks olen jõudnud elus sellises punkti, kus olen sellises vanuses ja füüsilises seisundis, et soo on võimatu, kuid särav sõde, kogu

the NEW ORDER
Number 170 (137) Founded 1973 April 20, 2022 (136)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and neo-racism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerhard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailma suurim Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!

Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes

Sajad raamatud paljudes keeltes

Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info